

De Sint-Bernhardshonden.

Ge kent allen de Alpen, het trotsch gebergte, dat zich in 't hart van Europa verheft, die Alpen met de woeste toppen, maar ook met lachende dalen; met uitgestrekte gletschers, waar rivieren ontstaan, welke straks als wilde stroomen in de kloven storten, met dreigende afgronden.

Wegen verbinden de dalen; men noemt deze passen. Gewoonlijk moest de mensch die banen meer geschikt voor 't verkeer maken, door 't slaan van bruggen, 't doen springen van hinderlijke rotsen, door 't aanbrengen van galerijen, om de reizigers tegen de plotselinge sneeuwvallen — lawine's — te beveiligen, of nog op andere wijzen.

Zeer beroemd is de Grootte Sint-Bernhard, de pas die van Martigny naar Aosta leidt, dus van Zwitserland naar Italië.

't Overtrekken dier wegen is zeer gevaarlijk. Sneeuwstormen, die de oogen verblinden, lawine's, welke alles in hun val meesleepen en soms gansche dorpen verpletteren, orkanen, welke de ongelukkigen in den afgrond doen storten, ... dat alles bedreigt den reiziger. Gelukkig zijn er steeds menschen geweest, die ten allen tijde bereid waren aan de ongelukkigen hulpe te bieden.

Verheven naastenliefde drong in 962 een monnik, Bernhard van Menthon, een klooster te bouwen op den top van een 2472 meters hoogen berg, bij een klein meer, dat negen maanden des jaars bevroren is, dus in een barre natuur, ver van de bewoonde wereld.

Dat was de oorsprong van het beroemde St. Bernhards-klooster, dat nog bestaat en wier bewoners reeds zoo menigen verdwaalden reiziger van een wissen dood redden. Hierbij werden ze geholpen door groote honden, de zoo gunstig bekende St. Bernhardshonden.

Als de storm opsteekt en de sneeuw door de lucht dwarrelt, neervalt en de wegen bedekt, de spleten van kloven aan de oogen ont-

trekt, zich ophoogt tot heuvels, waarin de voetganger wegzinkt...

dan verlaten de trouwe dieren het klooster.

Aan den hals dragen ze een klein vaatje met een geestrijk vocht, dat den verkleumden reiziger in de eerste oogenblikken weer opwekken kan. Geleid door hun uiterst fijnen reuk, sporen de honden de zwervelingen op, halen, door met hun pooten te krabbelen, de bedolvenen van onder de sneeuw te voorschijn, likken hem ge-laat of handen, en rennen snel als de wind naar het klooster terug, om de monniken te waarschuwen.

Deze volgen de dieren en nemen de ongelukkige reizigers op, om hen in hun woning kosteloos te verzorgen.

In een museum te Bern, de hoofdstad van Zwitserland, bevindt zich een opgezette hond. 't Is een groot, ruwharig dier. Wie zijn geschiedenis kent, blijft getroffen voor hem staan. 't Is het overschot van Barry, den edelen St. Bernhardshond.

Als de wind zich verhief, werd hij al onrustig. Stak de storm op, dan kon men hem in 't klooster niet meer houden. Het brave dier wist, dat daar buiten reizigers in gevaar verkeerden, dat zijn hulp er noodig was. Uit eigen beweging snelde hij weg. Twaalf jaar lang heeft hij zijn schoone taak verricht en bijna vijftig menschen dankten hem hun leven.

Waarlijk, men handelt wel zijn overschot te bewaren. En 't opgezette dier staat daar in Berns museum a.h.w. tot beschaming van zoovele menschen, die hun plicht niet kennen, ofschoon er van hen nog niets bijzonders geeischt wordt en zij niet geroepen worden, om als de goede Barry eigen leven voor dat van anderen te wagen!

Sommigen beweren, dat het eigenlijk ras der St. Bernhards-honden uitgestorven is, nadat de eenige overgebleven in 1816 door een lawine omkwamen, toen zij weer op zoek waren naar ongelukkige verdwalden. Ze zouden dan door een andere soort vervangen ge-worden zijn.

Dit is echter stellig tegen gesproken. De St. Bernhards-honden bereiken soms een schouderhoogte van 1 meter. Vooral de witte met roode vlekken zijn fraai. Voor deze dieren, zegt een bevoegd schrijver, heeft men tot bij de 40.000 franken betaald.

HEBT DE DIEREN LIEF

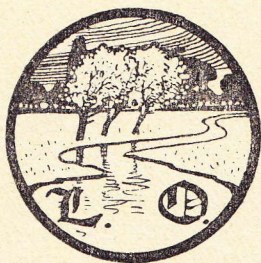
Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

LODEWIJK OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.